

ปัญหาการเขียนภาษาไทยของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2

โรงเรียนสาธิตมหาวิทยาลัยมหาสารคาม (ฝ่ายมัธยม)

Thai Writing Problem for Mathayomsuksa 2 Students in Mahasarakham University
Demonstration School (secondary)

บุญญาพร ทองจันทร์¹

Bunyaporn Thongjun

บทคัดย่อ

การศึกษาค้นคว้าครั้งนี้มีวัตถุประสงค์ เพื่อวิเคราะห์ปัญหาการใช้ภาษาไทยในการเขียนของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 โรงเรียนสาธิตมหาวิทยาลัยมหาสารคาม (ฝ่ายมัธยม)

กลุ่มตัวอย่าง คือ นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2/1 โรงเรียนสาธิตมหาวิทยาลัยมหาสารคาม (ฝ่ายมัธยม) ภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2558 จำนวน 40 คน ได้มาโดยการสุ่มแบบกลุ่ม (Cluster random Sampling) เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ ประกอบด้วย งานเขียนเรื่องจากประสบการณ์ และงานเขียนจากจินตนาการจำนวน 2 ชุด ทั้งสิ้น 80 ส่วน โดยทำการวิเคราะห์ปัญหาการเขียนภาษาไทย 4 ประเด็น คือ การสะกดการันต์ การใช้คำ การใช้ประโยค และการใช้เครื่องหมายวรรคตอน

ผลวิจัยพบว่านักเรียนมีปัญหาการเขียนภาษาไทยจากการเขียนเล่าเรื่องจากประสบการณ์ เรียงลำดับจากมากไปหาน้อย ดังนี้ ปัญหาที่พบมากที่สุดคือ ด้านการใช้คำ รองลงมาคือด้านการสะกดการันต์ ด้านการใช้ประโยค และพบน้อยที่สุดด้านการใช้เครื่องหมายวรรคตอน และพบปัญหาการเขียนภาษาไทยจากการเขียนเรื่องจากจินตนาการ เรียงลำดับจากมากไปหาน้อยดังนี้ ปัญหาที่พบมากที่สุดคือ ด้านการใช้คำ รองลงมาคือด้านการสะกดการันต์ ด้านการใช้ประโยค และน้อยที่สุดด้านเครื่องหมายวรรคตอน

ปัญหาที่พบมากที่สุดในแต่ละด้าน ดังนี้ 1) ปัญหาการเขียนสะกดการันต์ จากการเขียนเล่าเรื่องจากประสบการณ์ ปัญหาที่พบมากที่สุด คือปัญหาด้านการใช้ตัวสะกดผิด และการเขียนเรื่องจากจินตนาการ ปัญหาที่พบมากที่สุดคือปัญหาด้านการใช้วรรณยุกต์ 2) ปัญหาการใช้คำ จากการเขียนเล่าเรื่องจากประสบการณ์ ปัญหาที่พบมากที่สุดคือปัญหาด้านการใช้ภาษาพูด และการเขียนเรื่องจากจินตนาการ ปัญหาที่พบมากที่สุดคือปัญหาด้านการใช้ภาษาพูด 3) ปัญหาการใช้ประโยค จากการเขียนเล่าเรื่องจากประสบการณ์ ปัญหาที่พบมากที่สุดคือปัญหาด้านขาดประธาน กริยา หรือกรรม และจากการเขียนเรื่องจากจินตนาการ ปัญหาที่พบมากที่สุดคือปัญหาด้านขาดประธาน กริยา หรือกรรม 4) การใช้เครื่องหมายวรรคตอน จากการเขียนเล่าเรื่องจากประสบการณ์ ปัญหาที่พบมากที่สุดคือปัญหาด้านการใช้เครื่องหมายปริศน์ และการเขียนเรื่องจากจินตนาการ ปัญหาที่พบมากที่สุดคือปัญหาด้านการใช้ไม้ยมก

คำสำคัญ : ปัญหาการเขียนภาษาไทย

Abstract

The purpose of this study is to analyze the problem of writing in Thai language of Mathayomsuksa 2 students Mahasarakham University Demonstration School (Secondary).

Participants were 40 Mathayomsuksa 2/1 students Mahasarakham University Demonstration School (Secondary) in the second semester of academic year 2015 The sample were selected by Cluster Random Sampling. The instruments used in the study consisted of works written from experience 2 sets of writings and imagination all 80 expression by analyzing the problem of writing in Thai language four type, such as the orthography of words, sentences and use punctuation.

¹ อาจารย์กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาไทย โรงเรียนสาธิตมหาวิทยาลัยมหาสารคาม (ฝ่ายมัธยม)

The result of this study were 1) trouble in Thai narrative writing from experience 2) sort words in order from most to least. The most problem is the use of words, followed by the orthography. The sentence and minimal use of punctuation, and have trouble writing from the author's imagination, sort word in order from most to least. The most common problem is the use of words, followed by the orthography. The sentence and the minimal punctuation.

The most common problems in each of the following: 1) issue a written orthography: The narrative writing from experience. the most common problem is the problem of spelling mistakes. And write from imagination The most common problem is a problem of tone. 2) Using words the narrative writing from experience. The most common problem is the problem of the languagespoken. For writing from imagination, The most common problem is the problem of the languagespoken. 3) Using a sentence the narrative writing from experience. The most common problem is the issue of the president or action verbs. For the author of fantasy. The most common problem is the issue of the president or action verbs. 4) Using punctuation: The narrative writing from experience. The most common problem is a problem of a question mark. For writing from imagination, the most common problem is the issue of user Amgimk.

Keywords : Thai Writing Problem

บทนำ

ภาษาเป็นเครื่องมือที่มนุษย์ใช้ติดต่อสื่อสารกับผู้ที่อยู่รอบข้าง เพื่อถ่ายทอดความรู้ ความคิด ความต้องการ บอกเล่า ได้ถามและเพื่อจุดประสงค์อื่นๆ อีกมากมาย วิธีการสื่อสารเพื่อทำความเข้าใจระหว่างมนุษย์นั้นอาจกระทำได้หลายวิธี มนุษย์สามารถใช้ท่าทางเป็นสื่อแสดงออกทางสีหน้า สายตา ตลอดจนเคลื่อนไหวอริยาบถต่างๆ อย่างใดอย่างหนึ่งหรือหลายอย่างรวมกันก็ได้ เช่น พยักหน้า หลับตา ยกคิ้ว กวักมือ สั่นศีรษะ โบกมือ สามารถใช้อักษร ภาพ แสง สี รวมทั้งสัญลักษณ์ต่างๆ ที่สัมผัสได้ด้วยสายตาและมือ เช่น สัญลักษณ์ไฟ สัญลักษณ์ธง เครื่องหมาย ตัวอักษร การส่งวิทยุ โทรเลข โทรศัพท์ สามารถใช้เสียง เช่น แตร ระฆัง การพูดจากัน ฯลฯ ซึ่งมีวิธีการที่ง่ายไปจนถึงวิธีการที่สลับซับซ้อน (ประยูร ทรงศิลป์, 2549)

ทักษะทางภาษาประกอบด้วย การฟัง การอ่าน การพูด และการเขียน ทักษะการฟังและการอ่านเป็นทักษะทางภาษาส่วนรับเข้า ทักษะการพูดและการเขียนเป็นทักษะทางภาษาส่วนรับออกในชีวิตประจำวัน ทักษะการแสดงออกที่สำคัญคือการพูด ส่วนทักษะสำคัญที่ส่งเสริมทักษะการพูดให้ได้ดี คือ ทักษะการอ่าน และถือได้ว่าเป็นทักษะที่สำคัญที่ทำให้ทักษะทุกทักษะประสบความสำเร็จ คือ ทักษะการอ่าน มณีรัตน์ สุขโชติรัตน์ (2555) ได้กล่าวไว้

ภาษาของมนุษย์นั้นนับว่าเป็นมรดกอันวิเศษ เพราะใช้เป็นเครื่องมือในการคิดและสื่อสาร ก่อเกิดภูมิปัญญาอันจะสร้างสรรค์สิ่งที่เป็นประโยชน์อย่างมหาศาล ทั้งนี้มนุษย์กลุ่มที่เจริญแล้ว เมื่อคิดภูมิปัญญาขึ้นมาได้ ก็จะเขียนบันทึกไว้อย่าง

เป็นระบบ อีกทั้งเมื่อประกอบกิจการงานใดร่วมกัน ก็ใช้การเขียนเป็นกลไกสำคัญในการสื่อสาร และการจะเขียนสิ่งต่างๆ ได้ก็ต้องอาศัยภาษาประกอบสร้างตามหลักภาษานั้นๆ ให้ได้เป็นข้อความอันสมบูรณ์ (วรวรรณ ศรีภักย์, 2555) จากข้อความข้างต้นจะเห็นได้ว่า การที่เราจะเขียนเพื่อสื่อสารสิ่งใดนั้นจะต้องประกอบด้วยโครงสร้างภาษาและกลวิธีในการสื่อสาร

ในสังคมปัจจุบันนักเรียนให้ความสำคัญทางด้านการเขียนน้อยลง เพราะทักษะการเขียนเป็นทักษะที่มีความยากและซับซ้อน สุจิต เพียรชอบ (2539) ได้กล่าวว่า ทักษะการเขียนเป็นทักษะที่มีความสลับซับซ้อนยากกว่าทักษะการฟัง การพูด และการอ่าน เพราะผู้เขียนจะต้องมีความรู้ดี รู้จักคำมาก มีความสามารถในการสังเคราะห์เรียบเรียงถ้อยคำ ผูกประโยคให้ถูกต้อง และสื่อความหมายได้ชัดเจนตามที่ผู้เขียนต้องการ แต่ปัจจุบันปรากฏว่าผู้คนไม่มีใครมีความสามารถในการเขียนไม่ว่าจะเป็นผู้ใหญ่และเยาวชน ไม่ว่าจะเป็นยุคใดสมัยใด การเขียนก็ยังคงเป็นปัญหาที่สำคัญในการสื่อสาร ไกรวุฒิ จันทรรัตน์ (2529) กล่าวว่า “เยาวชนในชาติเขียนหนังสือผิดกันนั้นถือว่าทำให้อักษรบกพร่อง ซึ่งเป็นผลทำให้ภาษาวิบัติและอาจทำให้ขาดเอกลักษณ์ทางภาษาของชาติได้ด้วย เพราะการเขียนนั้นมีอิทธิพลต่อการใช้ภาษาด้านอื่น ๆ” นอกจากนี้ ไพฑูรย์ สีนลรัตน์ (2533) ได้แสดงความคิดเห็นเกี่ยวกับการเขียนหนังสือผิดพอสรุปความเห็นได้ว่าการเขียนหนังสือผิดสืบเนื่องมาจากนักเรียนขาดความสนใจ และไม่เห็นความสำคัญของภาษาไทย ทำให้นักเรียนเขียนหนังสือผิดมาก

การศึกษาปัญหาการใช้ภาษาศศิจันทร์ ภมรศิริ

(2532) พบข้อผิดพลาดในการใช้คำ ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 โรงเรียนเทศบาล 1 สว่างวิทยา จังหวัดหนองคาย คือ ใช้คำภาษาถิ่นแทนคำในภาษาราชการ ใช้คำที่มีเสียงใกล้เคียงกันแทนที่ควรใช้ ใช้คำขยายไม่เหมาะสม ใช้คำชนิดเดียวกับผิด ใช้คำผิดชนิด ใช้คำอื่นในภาษาพูดแทนคำที่ควรใช้ และใช้คำพ้องเสียงแทนคำที่ควรใช้ สุขาดา ขาทอง (2534) พบข้อผิดพลาดในการใช้คำ ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ในโรงเรียนสังกัดสำนักงานประถมศึกษาจังหวัดสงขลา ปีการศึกษา 2533 คือ ใช้คำไม่ตรงตามความหมายใช้คำ ไม่สุภาพและไม่เหมาะสมแก่ฐานะบุคคล ใช้คำต่างระดับในการเขียน ใช้คำและสำนวนต่างประเทศต่างๆ ที่ไม่จำเป็น ใช้คำ ฟุ่มเฟือย ใช้คำลักษณะนามผิด ใช้คำหรือวลีที่สร้างขึ้นแทนคำ หรือวลีซึ่งมีใช้อยู่แล้วในภาษาไทย ใช้คำที่มีความหมายขัดแย้งกันในประโยคเดียวกัน และการเปลี่ยนคำที่ไม่ควรเปลี่ยนในประโยคหรือข้อความเดียวกัน และฉันทพันธ์ เงินจันทร์ (2547) ได้ศึกษาการวิเคราะห์การใช้ภาษาเขียนของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนปลาย โรงเรียนเขมรสรินุสรณ์ พบข้อบกพร่องของการเขียนในลักษณะต่าง ๆ ได้แก่ ข้อบกพร่องในการเขียนคำ ข้อบกพร่องในการใช้คำ ข้อบกพร่องในการเรียงลำดับคำ ข้อบกพร่องในการใช้เครื่องหมายวรรคตอน ข้อบกพร่องในการเว้นวรรคตอน

ผู้วิจัยจึงสนใจที่จะศึกษา ปัญหาการเขียนภาษาไทย ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 โรงเรียนสาธิตมหาวิทยาลัยมหาสารคาม (ฝ่ายมัธยม) ภาษาไทยเป็นพื้นฐานในการเรียนทุกรายวิชา และมีความสำคัญในการสื่อสาร โดยเฉพาะทักษะการเขียน และเพื่อเป็นแนวทางในการจัดการเรียนการสอนต่อไป

วัตถุประสงค์

เพื่อวิเคราะห์ปัญหาการใช้ภาษาไทยในการเขียนของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 โรงเรียนสาธิตมหาวิทยาลัยมหาสารคาม (ฝ่ายมัธยม)

ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับ

1. ทำให้ทราบปัญหาการใช้ภาษาไทยในการเขียนของนักเรียน
2. ทำให้ทราบแนวทางในการพัฒนาการเขียนของนักเรียน
3. สามารถนำไปแก้ไขปัญหาการเขียนภาษาไทยของนักเรียนได้

สมมติฐานการวิจัย

นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 โรงเรียนสาธิตมหาวิทยาลัยมหาสารคาม มีปัญหาการเขียนแตกต่างกัน

ขอบเขตของการศึกษา

ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง

1. ประชากร ได้แก่ นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 ภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2558 โรงเรียนสาธิตมหาวิทยาลัยมหาสารคาม (ฝ่ายมัธยม) จำนวน 9 ห้องเรียน มี 250 คน
2. กลุ่มตัวอย่าง คือ นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2/1 โรงเรียนสาธิตมหาวิทยาลัยมหาสารคาม (ฝ่ายมัธยม) ภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2558 จำนวน 40 คน ได้มาโดยการสุ่มแบบกลุ่ม(Cluster random Sampling)

เครื่องมือที่ใช้ในการเก็บรวบรวมข้อมูล

การวิจัยครั้งนี้ผู้วิจัยใช้แบบทดสอบการเขียนเล่าเรื่องจากประสบการณ์ และการเขียนเรื่องจากจินตนาการ ซึ่งเป็นการทดสอบแบบปลายเปิดโดยให้เขียนตามหัวข้อที่กำหนดให้ ไม่กำหนดความยาว ใช้เวลาในการเขียนแต่ละหัวข้อ 1 ชั่วโมง

การสร้างเครื่องมือ

ผู้วิจัยได้ดำเนินการสร้างเครื่องมือตามลำดับขั้นตอนดังนี้

1. ผู้วิจัยศึกษาเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับปัญหาการเขียนภาษาไทย และเกณฑ์การตรวจให้คะแนน
2. ผู้วิจัยสร้างแบบทดสอบการเขียน โดยกำหนดหัวข้อในการเขียนดังนี้

1. การเขียนเล่าเรื่องจากประสบการณ์
2. การเขียนเรื่องจากจินตนาการ

จำนวนประชากรทั้งหมด 40 คน คนละ 2 เรื่อง รวมทั้งหมด 80 ส่วนวน

การเก็บรวบรวมข้อมูล

การวิจัยครั้งนี้ผู้วิจัยได้เก็บรวบรวมข้อมูล โดยมีขั้นตอนการดำเนินการดังนี้

1. ผู้วิจัยนำแบบทดสอบการเขียนทั้ง 2 หัวข้อไปทดสอบกับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 โรงเรียนสาธิตมหาวิทยาลัยมหาสารคาม (ฝ่ายมัธยม) ปีการศึกษา 2559 จำนวน 40 คน
2. ผู้วิจัยรวบรวมข้อมูลปัญหาการเขียนจากแบบทดสอบทั้ง 2 หัวข้อ จำนวน 80 ชุด
3. ผู้วิจัยนำข้อมูลมาวิเคราะห์ปัญหาการเขียนภาษาไทย ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 โดยมีแนวทางในการวิเคราะห์ข้อมูลตามประเด็นที่ได้กำหนดไว้ 4 ประเด็น คือ การสะกดการันต์ การใช้คำ การใช้ประโยค การใช้เครื่องหมายวรรคตอน โดยมีแนวทางวิเคราะห์ข้อมูล ดังนี้

- 3.1 การสะกดการันต์
 1. การใช้พยัญชนะต้นผิด
 2. การใช้สระผิด
 3. การใช้ตัวสะกดผิด
 4. การใช้วรรณยุกต์ผิด
 5. การใช้ตัวสะกดการันต์ผิด
- 3.2 การใช้คำ
 1. การใช้ภาษาพูด
 2. การใช้คำผิดความหมาย
 3. การใช้คำภาษาต่างประเทศ
- 3.3 การใช้ประโยค
 1. ขาดประธาน กริยา หรือกรรม
 2. การลำดับคำผิด
 3. ตำแหน่งคำขยายผิด
- 3.4 การใช้เครื่องหมายวรรคตอน
 1. ไม่ยมก (ๆ)
 2. อัศเจรีย์ (!)
 3. จุลภาค (,)
 4. ประศนี (?)

ผลการวิจัย

ผู้วิจัยวิเคราะห์ปัญหาการใช้ภาษาไทยในการเขียนของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 โรงเรียนสาธิตมหาวิทยาลัยมหาสารคาม (ฝ่ายมัธยม) โดยมุ่งศึกษาปัญหา 4 ประเด็น คือ

1. การสะกดการันต์
2. การใช้คำ
3. การใช้ประโยค
4. การใช้เครื่องหมายวรรคตอน

การวิเคราะห์และนำเสนอข้อมูลในการวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยนำเสนอผลการวิเคราะห์ในรูปแบบตารางประกอบคำบรรยาย โดยแบ่งออกเป็น 2 ส่วน ดังนี้

1. เปรียบเทียบความถี่และร้อยละของปัญหาการเขียนภาษาไทย
2. ความถี่และร้อยละของลักษณะปัญหาการเขียนภาษาไทยในด้านการสะกดการันต์ การใช้คำ การใช้ประโยค การใช้เครื่องหมายวรรคตอน

ส่วนที่ 1 เปรียบเทียบความถี่และร้อยละของปัญหาการเขียนภาษาไทย

การวิเคราะห์ปัญหาการเขียนภาษาไทย ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 โรงเรียนสาธิตมหาวิทยาลัยมหาสารคาม (ฝ่ายมัธยม) พบว่านักเรียนจำนวน 40 คน มีปัญหาในการเขียนภาษาไทยในแต่ละด้าน ดังนี้

นักเรียนมีปัญหาการเขียนภาษาไทยจากการเขียนเล่าเรื่องจากประสบการณ์ เรียงลำดับจากมากไปหาน้อยดังนี้ ปัญหาที่พบมากที่สุดคือ ด้านการใช้คำ คิดเป็นร้อยละ 50.00 รองลงมาคือด้านการสะกดการันต์ คิดเป็นร้อยละ 45.00 ด้านการใช้ประโยค คิดเป็นร้อยละ 22.50 และพบน้อยที่สุดด้านการใช้เครื่องหมายวรรคตอน คิดเป็นร้อยละ 10.00 และพบปัญหาการเขียนภาษาไทยจากการเขียนเรียงจากจินตนาการ เรียงลำดับจากมากไปหาน้อยดังนี้ ปัญหาที่พบมากที่สุดคือ ด้านการใช้คำ คิดเป็นร้อยละ 67.50 รองลงมาคือด้านการสะกดการันต์ คิดเป็นร้อยละ 40.00 ด้านการใช้ประโยค คิดเป็นร้อยละ 30.00 และน้อยที่สุดด้านเครื่องหมายวรรคตอน คิดเป็นร้อยละ 20.00

ส่วนที่ 2 ความถี่และร้อยละของลักษณะปัญหาการเขียนภาษาไทยในด้านการสะกดการันต์ การใช้คำ การใช้ประโยค การใช้เครื่องหมายวรรคตอน

การวิเคราะห์ข้อมูลในครั้งนี้คำนวณความถี่และร้อยละของปัญหาการเขียนภาษาไทย ในแต่ละด้านจากจำนวนนักเรียนที่พบปัญหาการเขียนภาษาไทย โดยแยกรายละเอียดแต่ละด้านดังต่อไปนี้

2.1 ปัญหาการเขียนการสะกดการันต์ จากการวิเคราะห์ข้อมูลครั้งนี้ พบว่ามีนักเรียนที่มีปัญหาในเรื่องการสะกดการันต์จากการเขียนเรียงจากประสบการณ์จำนวนทั้งสิ้น 18 คน หรือคิดเป็นร้อยละ 45.50 และพบว่ามีนักเรียนที่มีปัญหาในเรื่องการสะกดการันต์จากการเขียนเรียงจากจินตนาการจำนวนทั้งสิ้น 16 คน หรือคิดเป็นร้อยละ 40.00 จากนักเรียนทั้งหมด ซึ่งสามารถแจกแจงความถี่ปัญหาการเขียนภาษาไทยในด้านต่างๆ ดังนี้

จากการเขียนเล่าเรื่องจากประสบการณ์ เรียงลำดับจากมากไปหาน้อยดังนี้ ปัญหาที่พบมากที่สุดคือปัญหาด้านการใช้ตัวสะกดผิด คิดเป็นร้อยละ 50.00 รองลงมาคือปัญหาด้านการใช้ตัวสะกดการันต์ คิดเป็นร้อยละ 27.78 ด้านการใช้วรรณยุกต์ผิด คิดเป็นร้อยละ 22.22 ด้านการใช้สระผิด คิดเป็นร้อยละ 16.67 และปัญหาที่พบน้อยที่สุดคือด้านการใช้พยัญชนะต้นผิด คิดเป็นร้อยละ 11.11

จากการเขียนเรียงจากจินตนาการ เรียงลำดับจากมากไปหาน้อยดังนี้ ปัญหาที่พบมากที่สุดคือปัญหาด้านการใช้วรรณยุกต์ คิดเป็นร้อยละ 37.50 รองลงมาคือปัญหาด้านการใช้ตัวสะกดผิด คิดเป็นร้อยละ 31.25 ด้านการใช้ตัวสะกดการันต์ผิด คิดเป็นร้อยละ 25.00 ด้านการใช้สระผิด คิดเป็นร้อยละ 12.50 และปัญหาที่พบน้อยที่สุดคือด้านพยัญชนะต้นผิด คิดเป็นร้อยละ 6.25

2.2 ปัญหาการใช้คำ จากการวิเคราะห์ข้อมูลครั้งนี้พบว่ามีนักเรียนที่มีปัญหาในเรื่องการใช้คำ จากการเขียนเรื่อง

จากประสบการณ์จำนวนทั้งสิ้น 20 คน หรือคิดเป็นร้อยละ 50.00 และพบว่านักเรียนที่มีปัญหาในเรื่องการใช้คำ จากการเขียนเรื่องจากจินตนาการจำนวนทั้งสิ้น 27 คน หรือคิดเป็นร้อยละ 67.50 จากนักเรียนทั้งหมด ซึ่งสามารถแจกแจงความถี่ ปัญหาการเขียนภาษาไทยในด้านต่างๆ ดังนี้

จากการเขียนเล่าเรื่องจากประสบการณ์ เรียงลำดับจากมากไปหาน้อยดังนี้ ปัญหาที่พบมากที่สุดคือปัญหา ด้านการใช้ภาษาพูด คิดเป็นร้อยละ 85.00 รองลงมาคือปัญหา ด้านการใช้คำผิดความหมาย คิดเป็นร้อยละ 50.00 และปัญหา ที่พบน้อยที่สุดคือด้านการใช้คำภาษาต่างประเทศ คิดเป็น ร้อยละ 35.00

จากการเขียนเรื่องจากจินตนาการ เรียงลำดับ จากมากไปหาน้อยดังนี้ ปัญหาที่พบมากที่สุดคือปัญหาการใช้ภาษาพูด คิดเป็นร้อยละ 77.78 รองลงมาคือปัญหาการใช้คำผิดความหมาย คิดเป็นร้อยละ 40.74 และปัญหาที่พบน้อยที่สุดคือด้านการใช้คำภาษาต่างประเทศ คิดเป็นร้อยละ 22.22

2.3 ปัญหาการใช้ประโยค จากการวิเคราะห์ข้อมูล ครั้งนี้พบว่านักเรียนที่มีปัญหาในเรื่องการใช้ประโยค จากการเขียนเรื่องจากประสบการณ์จำนวนทั้งสิ้น 9 คน หรือคิดเป็น ร้อยละ 22.50 และพบว่านักเรียนที่มีปัญหาในเรื่องการใช้ ประโยค จากการเขียนเรื่องจากจินตนาการจำนวนทั้งสิ้น 12 คน หรือคิดเป็นร้อยละ 30.00 จากนักเรียนทั้งหมด ซึ่งสามารถ แจกแจงความถี่ปัญหาการเขียนภาษาไทยในด้านต่าง ๆ ดังนี้

จากการเขียนเล่าเรื่องจากประสบการณ์ เรียง ลำดับจากมากไปหาน้อยดังนี้ ปัญหาที่พบมากที่สุดคือปัญหา ด้านขาดประธาน กริยา หรือกรรม คิดเป็นร้อยละ 77.78 รอง ลงมาคือปัญหาด้านการลำดับคำ คิดเป็นร้อยละ 55.56 และ ปัญหาที่พบน้อยที่สุดคือด้านการวางตำแหน่งคำขยายผิด คิดเป็น ร้อยละ 44.44

จากการเขียนเรื่องจากจินตนาการ เรียงลำดับ จากมากไปหาน้อยดังนี้ ปัญหาที่พบมากที่สุดคือปัญหาด้านขาด ประธาน กริยา หรือกรรม คิดเป็นร้อยละ 75.00 รองลงมาคือ ปัญหาด้านการลำดับคำ คิดเป็นร้อยละ 58.33 และปัญหาที่พบน้อยที่สุดคือด้านการวางตำแหน่งคำขยายผิด คิดเป็นร้อยละ 25.00

2.4 ปัญหาการใช้เครื่องหมายวรรคตอน จากการ วิเคราะห์ข้อมูลครั้งนี้ พบว่านักเรียนที่มีปัญหาในเรื่องการใช้ เครื่องหมายวรรคตอนจากการเขียนเรื่องจากประสบการณ์ จำนวนทั้งสิ้น 4 คน หรือคิดเป็นร้อยละ 10.00 และพบว่า มี นักเรียนที่มีปัญหาในเรื่องการใช้เครื่องหมายวรรคตอนจากการ เขียนเรื่องจากจินตนาการจำนวนทั้งสิ้น 8 คน หรือคิดเป็น ร้อยละ 20.00 จากนักเรียนทั้งหมด ซึ่งสามารถแจกแจงความถี่

ปัญหาการเขียนภาษาไทยในด้านต่างๆ ดังนี้

จากการเขียนเล่าเรื่องจากประสบการณ์ เรียง ลำดับจากมากไปหาน้อยดังนี้ ปัญหาที่พบมากที่สุดคือปัญหา ด้านการใช้เครื่องหมายปริศน์ คิดเป็นร้อยละ 50.00 รองลงมา คือปัญหาด้านการใช้ไม้ยมก คิดเป็นร้อยละ 25.00 ด้านการใช้ เครื่องหมายอัศเจรีย์ คิดเป็นร้อยละ 25.00 และด้านการใช้ เครื่องหมายจุลภาค คิดเป็นร้อยละ 25.00

จากการเขียนเรื่องจากจินตนาการ เรียงลำดับ จากมากไปหาน้อยดังนี้ ปัญหาที่พบมากที่สุดคือปัญหาด้านการใช้ ไม้ยมก คิดเป็นร้อยละ 37.50 รองลงมาคือปัญหาด้านการใช้ เครื่องหมายจุลภาค คิดเป็นร้อยละ 25.00 ด้านการใช้ เครื่องหมายปริศน์ คิดเป็นร้อยละ 25.00 และปัญหาที่พบน้อย ที่สุดคือด้านการใช้เครื่องหมายอัศเจรีย์ คิดเป็นร้อยละ 12.50

สรุปผล

ผลวิจัยพบว่านักเรียนมีปัญหาการเขียนภาษาไทย จากการเขียนเล่าเรื่องจากประสบการณ์ เรียงลำดับจากมากไป น้อยดังนี้ ปัญหาที่พบมากที่สุดคือ ด้านการใช้คำ รองลงมา คือด้านการสะกดการันต์ ด้านการใช้ประโยค และพบน้อยที่สุด ด้านการใช้เครื่องหมายวรรคตอน และพบปัญหาการเขียนภาษา ไทยจากการเขียนเรื่องจากจินตนาการ เรียงลำดับจากมากไปหา น้อยดังนี้ ปัญหาที่พบมากที่สุดคือ ด้านการใช้คำ รองลงมาคือ ด้านการสะกดการันต์ ด้านการใช้ประโยค และน้อยที่สุดด้าน เครื่องหมายวรรคตอน

ปัญหาที่พบมากที่สุดในแต่ละด้าน ดังนี้ 1) ปัญหา การเขียนสะกดการันต์ จากการเขียนเล่าเรื่องจากประสบการณ์ ปัญหาที่พบมากที่สุดคือปัญหาด้านการใช้ตัวสะกดผิด และการ เขียนเรื่องจากจินตนาการ ปัญหาที่พบมากที่สุดคือปัญหาด้าน การใช้วรรณยุกต์ 2) ปัญหาการใช้คำ จากการเขียนเล่าเรื่องจาก ประสบการณ์ ปัญหาที่พบมากที่สุดคือปัญหาด้านการใช้ภาษา พูด และการเขียนเรื่องจากจินตนาการ ปัญหาที่พบมากที่สุดคือ ปัญหาด้านการใช้ภาษาพูด 3) ปัญหาการใช้ประโยค จากการ เขียนเล่าเรื่องจากประสบการณ์ ปัญหาที่พบมากที่สุดคือปัญหาด้าน ขาดประธาน กริยา หรือกรรม และจากการเขียนเรื่องจาก จินตนาการ ปัญหาที่พบมากที่สุดคือปัญหาด้านขาดประธาน กริยา หรือกรรม 4) การใช้เครื่องหมายวรรคตอน จากการเขียน เล่าเรื่องจากประสบการณ์ ปัญหาที่พบมากที่สุดคือปัญหาด้าน การใช้เครื่องหมายปริศน์ และการเขียนเรื่องจากจินตนาการ ปัญหาที่พบมากที่สุดคือปัญหาด้านการใช้ไม้ยมก

อภิปรายผล

จากการวิเคราะห์ปัญหาการเขียนภาษาไทย ของ

นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 โรงเรียนสาธิตมหาวิทยาลัยมหาสารคาม (ฝ่ายมัธยม) เรียงลำดับจากปัญหาที่พบมากที่สุดไปหาน้อยที่สุด สามารถอภิปรายผลได้ดังนี้

1. ปัญหาด้านการสะกดการันต์ ลักษณะที่พบมากที่สุด คือ การใช้ตัวสะกดผิด พบปัญหาที่นักเรียนเขียนตัวสะกดไม่ถูกต้อง อาจมาจากเป็นตัวสะกดที่ไม่ตรงตามมาตรา และนักเรียนเขียนตามเสียงตัวสะกด อีกทั้งยังเป็นคำที่มาจากภาษาต่างประเทศ เมื่อนำมาเขียนจึงไม่ถูกต้อง ตัวอย่างเช่น บริเวณ เขียนเป็น บริเวณ, ประมาณ เขียนเป็น ประมาน, ปรากฏ เขียนเป็น ปรากฏ, เหมือน เขียนเป็น เหมือน เป็นต้น นอกจากนี้ยังพบการใช้ตัวการันต์ผิด และไม่ใส่ตัวการันต์ เช่น อุตสาห์ เขียนเป็น อุตสา, บุฟเฟต์ เขียนเป็น บุฟเฟ, รัก เขียนเป็น รักษ์ ฯลฯ และยังมีการใช้วรรณยุกต์ผิด ซึ่งพบเป็นจำนวนมาก และพบหลายตำแหน่ง เช่น ที่ เขียนเป็น ที่, นั้น เขียนเป็น นั้น ว่า เขียนเป็น ว่า , แห่ง เขียนเป็น แห่ง, สู้ เขียนเป็น สู้ เป็นต้น ยังพบปัญหาการใช้พยัญชนะต้นผิด ตัวอย่างเช่น สัก เขียนเป็น ซัก, ผ่น เขียนเป็น ฟ่น เป็นต้น ซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยของศิริจันทร์ ภูมิศิริ (2532 : 203) ที่ว่าการศึกษาความเข้าใจในกฎเกณฑ์การใช้ภาษา และไวยากรณ์ไทย เป็นสาเหตุหนึ่งที่ทำให้บกพร่องในเรื่องการสะกดคำผิด

2. ปัญหาการใช้คำ ลักษณะที่พบมากที่สุด คือ ใช้ภาษาพูด จากผลดังกล่าวอาจเป็นเพราะผู้เขียนเขียนคำหรือข้อความจากประสบการณ์ หรือเหตุการณ์ที่พบ ทำให้ภาษาที่ใช้เป็นภาษาแบบไม่เป็นทางการ ตัวอย่างเช่น เมื่อตอนฉันอายุ ๑๑ ปี หรืออยู่ชั้น ป. ๕ นั่นเอง, วันนั้นในขณะที่พวกเขาั่งอยู่บนรถ เป็นลักษณะปัญหาที่พบมากที่สุด ทั้งจากการเขียนเรื่องจากประสบการณ์ และการเขียนเรื่องจากจินตนาการ ซึ่งสอดคล้องกับ ปรีชา ช่างขวัญยืน ได้กล่าวไว้ว่า ปัญหาทางภาษาประการหนึ่งที่เกิดขึ้นทั้งกับครูและลูกศิษย์ ผู้บังคับบัญชาและผู้ใต้บังคับบัญชา ก็คือ การแยกไม่ออกกระหว่างภาษาเขียนกับภาษาพูดของผู้ใช้ภาษา รองลงมาการใช้คำผิดความหมาย และการใช้คำภาษาต่างประเทศ ณรงค์ฤทธิ์ ศักดารณรงค์ (2537 : 50) ได้กล่าวไว้ว่า การเขียนในภาษาไทยมีแบบแผนที่ต้องรักษามีถ้อยคำสำนวนใช้เฉพาะ หากผู้เขียนเขียนคำผิดพลาดคลาดเคลื่อนหรือบกพร่องไปจะทำให้ความหมายของคำเปลี่ยนแปลงไป สื่อความหมายได้ไม่ตรงจุดมุ่งหมาย

3. ปัญหาการใช้ประโยค ลักษณะปัญหาที่พบมากที่สุด คือ ขาดประธาน กริยา หรือกรรม ในประโยค อาจจะทำให้สื่อสารไม่ครบความ หรือไม่เข้าใจ การลำดับความผิด ตำแหน่งคำขยายผิด ตัวอย่างเช่น พวกเขาทั้ง 3 จึงได้นึกคิดหาวิธีที่จะทำให้แม่น้ำกลับมาสะอาดอีกครั้ง เปลี่ยนเป็น พวกเขาจึงได้หาวิธีทำให้แม่น้ำกลับมาสะอาดอีกครั้ง ซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัย

ของศิริจันทร์ ภูมิศิริ (2532) ที่ว่าข้อบกพร่องในการเขียนภาษาไทย ในเรื่องคำ และการแต่งประโยคมีสาเหตุมาจากความไม่รู้ความหมายของคำ ความไม่เข้าใจเกณฑ์การใช้ภาษาและไวยากรณ์ไทย

4. ปัญหาการใช้เครื่องหมายวรรคตอน ลักษณะปัญหาที่พบมากที่สุด คือการใช้ไม้ยมก รองลงมาคือการใช้เครื่องหมายปริศน์ การใช้ไม้ยมก ที่พบ ตัวอย่างเช่น เราจึงควรทิ้งขยะในที่ๆ ควรทิ้ง เขียนเป็น เราควรทิ้งขยะในที่ที่ควรทิ้ง คำว่า “ที่” ทำหน้าที่ต่างกันประโยค จึงไม่ควรใช้ไม้ยมก เป็นต้น การใช้เครื่องหมายปริศน์ ที่พบ ตัวอย่างเช่น คุณยายก็ถามว่ามากับแม่หรือ? พ่อละไปไหน? ทำไมไม่มา? ควรแก้ไขโดยไม่ใส่เครื่องหมายปริศน์

นอกจากยังมีนักวิชาการหลายท่านที่ได้ศึกษาปัญหาการเขียนและข้อบกพร่อง อาทิเช่น โจจิตร วัฒนา (2517) ได้ศึกษาเรื่อง “สาเหตุแห่งการเขียนสะกดการันต์ผิดและเปรียบเทียบความสามารถในการเขียนสะกดการันต์ ระหว่างนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 แผนกศิลปะกับแผนกวิทยาศาสตร์ในการการศึกษาที่ 1” โดยศึกษาจากกลุ่มตัวอย่าง 400 คน พบว่านักเรียนเขียนสะกดการันต์ผิดเพราะเหตุดังนี้คือ มีประสบการณ์ผิด รู้หลักภาษาไม่แม่นยำ ไม่ทราบความหมายที่แท้จริงของคำที่เขียน ออกเสียงผิด เขียนตามความนิยม ลักษณะการสะกดผิดที่พบเรียงจากมากไปหาน้อย ดังนี้ ผิดทั้งคำ ผิดที่ตัวสะกด ผิดที่เติมพยัญชนะ ผิดที่สระเสียงสั้นยาว ผิดที่พยัญชนะต้น ผิดที่การประวิสรรชนีย์ ผิดที่ ร ล ผิดที่เสียงวรรณยุกต์ ผิดที่ ไ ใ ย อัย ผิดที่ตัวการันต์ และผิดที่ อ้า อัม ร หัน สามารถ ศักดิ์เจริญ (2517) ได้ศึกษาเรื่อง “ปัญหาการเขียนสะกดการันต์ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ในจังหวัดภาคใต้” โดยศึกษาจากกลุ่มตัวอย่างจำนวน 400 คน พบลักษณะการเขียนผิดของนักเรียน เรียงจากมากไปหาน้อย ดังนี้ ผิดที่เสียงสระสั้นยาว ผิดที่การใช้วรรณยุกต์ การใช้ ร ล และคำควบกล้ำ การใช้พยัญชนะ ผิด ผิดที่ตัวสะกด ผิดทั้งคำ ผิดที่การประวิสรรชนีย์ ผิดที่เติมตัวอักษร ผิดที่ตัวการันต์ และผิดที่การใช้ ไ ใ อัย สาเหตุที่เขียนผิด เนื่องจากเขียนตามแบบที่เคยเห็น เขียนตามเสียงพูด หรืออ่าน และเขียนด้วยการเดา และบุญศิริ ภิญญาธินันท์ และดลฤทัย ขาวดีเดช (2547) ได้ศึกษาเรื่อง “การวิเคราะห์ข้อบกพร่องและความผิดพลาดในการเขียนภาษาไทยของนักศึกษาชั้นปีที่ 1 มหาวิทยาลัยหอการค้าไทย” โดยศึกษาจากกลุ่มตัวอย่างนักศึกษาชั้นปีที่ 1 มหาวิทยาลัยหอการค้าไทย ปีการศึกษา 2544 จาก 8 คณะ โดยอาศัยกลุ่มตัวอย่างร้อยละ 10 จำนวน 737 คน พบว่า ความผิดพลาดที่พบมากที่สุดคือ การใช้คำหรือกลุ่มคำ รองลงมาได้แก่ การสะกดการันต์ และการใช้สำนวน ข้อบกพร่องที่พบมากที่สุดคือ การใช้ภาษาพูดเพื่อย รองลงมาได้แก่

การใช้ภาษาต่างประเทศปะปนในภาษาไทย และการใช้ภาษาพูดในการเขียน ปุณรณ อางตัน (2547) ได้ศึกษาเรื่อง “การวิเคราะห์ข้อผิดพลาดและสาเหตุการเขียนภาษาไทยผิดพลาดของนักเรียนมัธยมศึกษาปีที่ 1 โรงเรียนเตรียมอุดมศึกษาน้อมเกล้ากรุงเทพมหานคร ปีการศึกษา 2545” โดยศึกษาจากกลุ่มตัวอย่างเป็นนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 โรงเรียนเตรียมอุดมศึกษาน้อมเกล้า กรุงเทพมหานคร ปีการศึกษา 2545 จำนวน 443 คน พบว่านักเรียนมีข้อผิดพลาดในการเขียน 4 ด้าน ได้แก่ การใช้คำ การใช้ประโยค การสะกดการันต์ และการใช้วรรคตอน โดยมีข้อผิดพลาดด้านการใช้คำมากที่สุด ส่วนสาเหตุที่นักเรียนเขียนภาษาไทยผิดพลาดพบว่ามี 6 ประการ คือ การสับสนเกี่ยวกับมาตราตัวสะกด การใช้แนวเทียบผิด การเขียนตามภาษาพูดและตามการออกเสียง การไม่ทำความเข้าใจของคำ การไม่รู้หลักภาษาดีพอ และการเขียนตกหล่นเพราะขาดความระมัดระวัง

จากผลการวิจัยดังกล่าวแสดงให้เห็นว่า พบปัญหาการเขียน และการใช้ภาษาไทยของผู้เรียนภาษาไทยที่คล้ายกัน เช่น การสะกดการันต์ การใช้คำ การใช้ประโยค และการใช้เครื่องหมายวรรคตอน

ข้อเสนอแนะ

เนื่องจากการวิจัยนี้ ผู้วิจัยศึกษาวิจัยเฉพาะนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 เท่านั้น เพราะฉะนั้นผู้สนใจอาจใช้งานวิจัยนี้เป็นแนวทางในการทำวิจัยต่อไปได้ ดังนี้

1. ควรมีการศึกษาเพิ่มเติมข้อบกพร่องเฉพาะเรื่อง เช่น ความหมายของคำ และการใช้คำ ในประโยค การใช้อักษรย่อ ลายมือในการเขียน เพื่อหาแนวทางในการแก้ไขที่สามารถนำไปปรับปรุงในส่วนของหลักสูตรการเรียนการสอน และพัฒนาความสามารถในการใช้ภาษาเขียนของนักเรียนรุ่นต่อ ๆ ไป

2. ควรมีการศึกษาเปรียบเทียบปัญหาในการเขียนภาษาไทยระหว่างชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 หรือชั้นอื่น ๆ ว่ามีปัญหการเขียนเหมือนหรือแตกต่างกันอย่างไร

3. ควรมีการศึกษาเปรียบเทียบปัญหาในการเขียนภาษาไทยจากเรื่องที่กำหนดแต่ละประเภทว่ามีลักษณะข้อบกพร่องเหมือนหรือแตกต่างกันอย่างไร

เอกสารอ้างอิง

ไกรวุฒิ จันทร์รัตน์. (2529). ปัญหาและสาเหตุของการเขียนหนังสือผิดของเยาวชน. บัณฑิตทำอัฐ 1 (ตุลาคม-มีนาคม)

ฉันทพันธ์ เงินจันทร์. (2547). การวิเคราะห์การใช้ภาษาเขียนของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนปลาย โรงเรียนเขมะสิริอนุสสรณ์. ศิลปะศาสตรมหาบัณฑิต มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์

ณรงค์ฤทธิ์ ศักดารณรงค์. “ประสิทธิภาพของการเขียน” วิทยารจารย์ 92,10 (กรกฎาคม 2537)

บุญศิริ ภิญญาธินันท์ และดลฤทัย ขาวดีเดช. (2547). การวิเคราะห์ข้อบกพร่อง และความผิดพลาดในการเขียนภาษาไทยของนักศึกษาชั้นปีที่ 1 มหาวิทยาลัยหอการค้าไทย. กรุงเทพฯ : มหาวิทยาลัยหอการค้าไทย.

ประยูร ทรงศิลป์. (2549). หลักภาษาไทย. กรุงเทพฯ: มหาวิทยาลัยรามคำแหง.

ปุณรณ อางตัน. (2547). การวิเคราะห์ข้อผิดพลาดและสาเหตุการเขียนภาษาไทยผิดพลาดของนักเรียนมัธยมศึกษาปีที่ 1 โรงเรียนเตรียมอุดมศึกษาน้อมเกล้ากรุงเทพมหานคร ปีการศึกษา 2545. กรุงเทพฯ : มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.

ไพจิตร วัฒนา. (2517). สาเหตุแห่งการเขียนสะกดการันต์ผิดและเปรียบเทียบความสามารถในการเขียนสะกดการันต์ ระหว่างนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 แผนกศิลปะกับแผนกวิทยาศาสตร์ในภาคการศึกษาที่ 1. กรุงเทพฯ : มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.

ไพฑูรย์ สีนลารัตน์. (2533). ภาษาไทย 1. กรุงเทพฯ: จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.

มนรัตน์ สุกโชติรัตน์. (2555). อ่านเป็น : เรียนก่อนสอนเก่ง. กรุงเทพฯ : นานามีบุ๊คส์พับลิเคชั่น.

วรวรรณ ศรียาภย์. (2555). การเขียนเพื่อการสื่อสาร. กรุงเทพฯ: จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.

ศศิจันทร์ ภมรศิริ. 2532. การศึกษาวิเคราะห์ลักษณะข้อผิดพลาดในการเขียนภาษาไทยของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 โรงเรียนเทศบาล 1 สว่างวิทยา อำเภอเมือง จังหวัดหนองคาย ในปีการศึกษา 2529 และ 2530. วิทยานิพนธ์ปริญญาโท มหาวิทยาลัยศิลปากร.

สามารถ ศักดิ์เจริญ. (2517). ปัญหาการเขียนสะกดการันต์ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ในจังหวัดภาคใต้. กรุงเทพฯ : จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.

สุจริต เพียรชอบ. (2539). สอนอย่างไรให้มีประสิทธิภาพในชุดความรู้ภาษาไทยสอนให้สนุกเป็นสุขกับการเรียน. กรุงเทพฯ : ครูสภาลาดพร้าว.

สุชาดา ขาทอง. (2534). **การศึกษาลักษณะข้อผิดพลาดในการเขียนภาษาไทยของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ในโรงเรียนสังกัดสำนักงานประถมศึกษา จังหวัดสงขลา ปีการศึกษา 2533**. วิทยานิพนธ์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ สงขลา.